

Nada
Gaborovič

Mreže, čas

Navadno je do tja samo pet korakov, le včasih se raztegnejo na pet in pol, zelo redko na pet in tričetrt, to le tedaj, kadar me zaskeli v kolenu. Zemlja je težka; kadar ne dežuje — in to je zelo pogostoma, pravzaprav skoraj zmerom — je vrhnja plast zelo razpokana, razpoke so nenavadno urejenih črt, kakor mreža. In črte se sekajo in na sečiščih se malce razširijo, da so podobne korčkom. Voda prenika po-

časi. Najprej pocuri naprej, kot v nekakšnem zaletu. In to je prav imenitno videti. Zatem pa se ustavi in vse kaže, da omahuje.

Težka zemlja se namreč ne mehča rada. Da, videti je, kot da se ne mara odpirati.

No, in zatem voda na vsem lepem izgine, kot bi se razblinila. Ostaja le moker madež. Od daleč bi bil videti kot temnejša lisa. Če bi ga opazoval od daleč.

Sicer pa ga ne.

Zakaj tudi bi ga. Raje imam bližino zemlje.

Mogoče pa bi danes vseeno zadostoval en vrč manj, saj lisa od prej se še ni presušila, potemtakem zemlja še ni vpila vse vlage. Če bi bilo tako, bi mi ostalo nekaj minut časa. To bi bliskoma izračunal, šel bi tja dvakrat po pet korakov, največ še korak zraven, če, denimo, zaradi odrevenelega kolena ne bi bilo mogoče s petimi koraki.

Torej največ dvakrat sem in tja.

Ponoči zemlja molči, četudi je razpokana in suha, spi in ne misli, da je razpokana in žejna. Ni kot človek. Ta tarna in misli in se smili sam sebi.

Seveda zemlje ne smem prikrajšati. Kakorkoli že, ne smem ji prizadeti nič hudega. Čeprav je zaradi onega drugega dobro, da si prihranim hojo, morda dve sem in tja.

Kajti spominjam se, da sem nameraval.

Toda za tisto bi potreboval trikrat po pet korakov sem in tja. Ampak davi, navsezgodaj že, me je zmotil neki deček, ki je pokukal skozi mrežo. Tako sem odvrnil misli od tistega.

Pokukal je skozi prav tam, kjer je žica malce raztegnjena, kot bi celo bila natrgana. Tega nihče ne ve. Ne o mreži in ne o dečku. Bilo je nekaj po peti, priseči si ne bi upal, ker nisem utegnil pogledati na uro, bal sem se namreč, da bi dečka kretnja ne prestrašila ali kaj podobnega. Toda moralo je biti toliko, največ pet ali sedem minut če je bilo razlike. Več ne, ni moglo biti. Poznam vse minute časa tod naokrog. Ampak čeprav je ob tem letnem času to že visoko jutro, je za takega dečka to res kar prerano, res kar prerano.

Nekaj ga je moralo napotiti semkaj, da je pokukal skozi tisti kvadrateg žice, se oprijel za mrežo in se zazrl vame.

Celo oko je pritisnil tako tesno k odprtini, da sva si bila čisto blizu. Najini zenici sta se skoraj dotikali. In tako sva se srečala s pogledom. On je imel črnega.

Jaz pa — ne vem, ali je razložil, kakšen je moj?

Da, postalo me je celo malo strah. No, čeprav sem vedel, da je to samo deček, bolj majhen kot ne. Dečki pa tudi onstran mreže niso zlobni, kvečjemu so radovedni. Ali nagajivi.

Vem, da, tudi to vem, da sva zrla drug v drugega, vsak s svojim očesom, on onkraj mreže, jaz tokraj, mislim da dobri dve minuti, če ne nekaj manj. Slišal sem, kako mi je tolkla žila v vratu. Slišal sem uro, ki mi je tiktakala na verižici. Zmerom jo nosim na verižici okoli vratu, kajti ura na roki, pri meni, ne, to bi ne imelo smisla, brez pomena bi bilo, saj se mi voda iz vrča zmerom polije čez roko, čez levo, ker zalivam vedno z desno, desna pa se mi nenavadno trese, kadar zalivam. Zalivati je pa treba vsak dan dvakrat, zjutraj in zvečer, in to po več vrčev. Zdaj pa moram še dodajati. Saj sonca kar ne spoznaš več, toliko ga je in venomer žge z neba. Prav venomer.

Deček je rekel nekaj takega kot Hej, viš ga! in je sunkovito odmaknil oko in zatem še prste, s katerimi se je oklepal mreže, jaz pa se nisem spomnil, da bi ga tudi odmaknil, ali pa me je zbolelo koleno? Rado odreveni, kadar stojim več kot minuto naslonjen na nogo. Do minute še prenese, več pa ne. Potem traja skoraj točno pet minut, preden jame olesenost popuščati.

Toda takrat na to niti mislil nisem, ker bi rad dečka vprašal, zakaj Hej, viš ga!, pravzaprav sem mislil samo na to in nisem utegnil ugotoviti, kako dolgo je trajalo to s kolonom. Takoj ko je izustil tiste besede, je izginil kot kafra, še opazil nisem prav, kako in kam jo je ucvrl, kar pobrisal jo je, še sekundo ni moglo trajati. Ali pa sem bil zmeden in nisem imel občutka za čas? Še nikoli doslej ga ni bilo in ni rekel drugega kot samo Hej, viš ga!, jaz pa sem vsako jutro na tem mestu, oba kazalca položim tik nad odprtino v mreži in zrem po prazni ulici navzdol, vedno ob prvem svitu.

Dečkovo oko je bilo zvedavo. Zato me je pritegnilo k sebi kar samo in lahko je mogoče, da sem dalj časa razmišljal o njem, kot menim, da sem. Vrhu tega nisem odmaknil očesa in kar samo je zajelo pusto in golo ulico s prvimi lisami sonca. Potem sem nenadoma začutil, da je mreža gosta in mrzla, skoraj tako mrzla kot studenčnica, da je morebiti dečka zazeblu v oko, da je zategadelj izrekel tiste besede. Pravzaprav je čudno, da je mreža

tako mrzla. Zmerom enako mrzla? Če je poleti tako mrzla, je tudi takrat, ko piha burja, ali pa še bolj, na vsak način še bolj.

Mislil sem povedati dečku, da je mreža zmerom tako mrzla in da mora to biti nekaj vsakdanjega, zaradi česar se ne bi smel vznemirjati. Saj je iz žice. One pri morju so blage, mehke in grejejo.

Ampak medtem je že izginil. Razblinil se je, kot bi izpuhtel v vročino. Vzdolž ulice ga ni bilo videti. Bila je prazna in pusta kot zmerom.

Najbrž je deček zašel. Tako sem pomislil. Saj ni bilo še nikoli sem k mreži ne njega ne nikogar drugega.

Potem sem se spomnil, da sem zanemaril čas in da sem se pomujal predolgo in preveč, ker čez poldrugo minuto bo prvi žarek že dosegel zgornji rob razpoke, ki je najbolj žejna. Zato sem moral pohiteti. Kot zmerom pa, kadar se podvizam čez mero, mi je noga klecnila in telebnil sem na tla. Vselej se mi maščuje, kadar bi rad prehitel čas, pa najsi sem še tako previden.

Res ne vem, kaj naj si mislim o tem, razen če je čas maščevalen in iz škodoželjnosti zmerom podstavi moji nogi kako reč, pa se zvrnem. Mislim, da želi, naj spoštujem in upoštevam zakonitosti, ki si jih je izvolil, toda kaj, ko me tisto priganja venomer, venomer in ne morem odjenjati, čeprav bi najbrž moral. Nisem kriv jaz, to natanko vem. Tako je šel cel vrč. Voda je leno iztekala čez razpoklino in curela v tisto odprtino, kjer se je še poznal temen madež mokrote od snočnjega zalivanja. Moral sem narediti temeljito, da je zemlja še mokra in zdaj je bilo vode toliko, da je dno ni več goltalo. Zanimivo — obstala je in naredila se je lužica, kot jezerce, ki v njem odseva prodnato nabrežje. Vsaj tako je bilo videti na prvi pogled, potem pa, ko sem v tihi radosti začel upati, da bo vsaj enkrat dovolj namočena in kako bi moral vendarle vtihotapiti v svoj strogo odmerjeni čas še nekaj minut za kak dodatni vrč, morda dva ali celo tri, pa je voda na vsem lepem presahnila, kakor bi se vdrla v prst. Samo blato je dokazovalo, da sem zlil poln vrč in zatem se je še blato jelo spreminjati in se posušilo v tanko, gladko plast zemlje, kar vidoma, vendar razpokala ni, kot sem se prvi hip zbal. Ostala je gladka, enovita površina, tako da sem zadovoljen umaknil glavo in se spet vzdignil na noge.

Deček je bil po svoje neverjetno zanimiv.

Mogoče zato, ker je bil prvi.

Prvi hip, ko sem ga uzrl, me je nekaj neprijetno stisnilo okoli oči. Potem pa, ko je tako nanagloma izginil, me je obšlo, da je nepotreben. Nepotreben? Je to prava beseda?

Mogoče. Je pa daljna.

Tista največja razpoka je nenavadno naglo sprejela vodo. Nekaj sekund komaj če je preteklo. To bi kazalo ponoviti. Toda ali bo treba po nov vrč? Ne bo zadrževalo do večera toliko vode, kolikor sem je po navadi odmerjal?

Dora je rekla, da sem nepotreben.

Če bo nocojšnja noč še bolj vroča, kot dosedanje, se utegne primeriti, da jutri ne bo temne lise vlage. In če pohitim pa skrajšam pot na manj kot štiri korake, ko bi bilo to mogoče, ko bi se dalo, poskušati pa se spleča, bi

bilo dovolj za še en vrč. Če to pomnožim s štiri, če, postavim, ponovim to štirikrat, če grem štirikrat sem in tja, zalijem zemljo torej temeljito, kot nikoli doslej, si prihranim eno polno pot in s tem ne izgubim nič. Toda veljalo bi premisliti, da me ne bi kaj prevarilo, da se čas ne bi zaskočil, utegnilo bi se zgoditi, to pa je nevarno, in narediti ne smem nobenega napačnega koraka, nič narobe.

Potem sem se zavedel, da preudarjam o tem že skoraj slabo minuto, s čimer izgubljam čas.

To se mi zadnje čase ni dogajalo.

Torej me je nekaj iztirilo.

Mar deček?

Je on dregnil v moj čas?

Tudi v mrežo je, v zankico je položil oko, na mrežo obraz.

Nenadoma ga natančneje vidim, kakor sem verjel, da bi ga lahko. Ko sem poskušal storiti tako še sam, izvrtati tako rekoč s prsti luknjo v žičnato mrežo, sem mu šel na limanice, prav zares. Kajti zamudil sem se, zapravljaj sem čas.

Bom še zmozel ujeti ta izgubljeni čas in druge, drugačno zapravljene, tudi nevede in nehote? Saj nenehno hitim, vse sem natanko preračunal, toda izmuzava se mi, ne morem zadržati, še zgrabiti ne, kar se izgublja. Kar spolzi med prsti, navadno mi klecne še noga in zaboli me koleno.

Pa vem, da bi moral, na vsak način bi moral in ne bi smel dopustiti, da me prevari in potegne za nos, ko vem, da je vsaka minuta dragocena in je ne smeš dopustiti spriditi, ne smeš dovoliti, kot pravi Dora zmerom.

In če pohitim še dvakrat sem in tja, ali če dovolim še dvakrat, bi zmagal, ujel bi zamujeni, izgubljeni šop trenutkov, da me ne bodo morili in preganjali nocej ponoči?

Dori nikoli niso bile, že prvič ne, vseč mreže na obali.

Da, mislim celo, da se je norčevala iz mojega obotavljanja, ki sem z njim zavlačeval obisk, kot se je posmehovala občudovanju, ki sem ga izrekel tem nad luknjice sključenim životom, izdelovalcem, ki so najurnejših prstov, kar si jih je mogoče zamisliti.

Kot stroji.

Dora je rekla, da ne more razvozlati, zakaj bi bilo to nekaj tako imenitnega in zanimivega za povrh. Mar to ni potrata časa, zapravljanje trenutkov? Danes vendar vse to naredo stroji hitreje in ceneje. Toda če natanko izračunam, se nisem ustavljal nikoli več kot za pet minut. Za deset pa sploh ne, raje štiri ali še pol povrh. Ali kdaj za šest. Največ za šest in pol. Kajti bilo je nenavadno mikavno zreti na spretne roke, spod katerih je nastajalo nekaj tako prastarega in vendar nekaj čisto novega. Iz nič tako rekoč, samo iz klobčiča tankega motvoza ali niti.

Ampak Dora je rekla, da je bedasto in še neumno povrh in navadno me je sunila v komolec in siknila: Ali ne veš, koliko je ura? Saj bi morala biti že kdaj tam, jaz pa sem vedel, da sva se zamudila kvečjemu za nekaj minut.

Sicer pa njim tam tako ni bilo čisto nič mar, če sva zamudila. Tudi če sva dospela pravi čas, ker se nisem ustavil za več kot minuto ali dve, sva

bila še veliko prezgodnja in potem sva čakala in zapravljala ure. Kadar sem pogledal Doro, sem čutil, kako mi čas leze po roki navzgor, od komolcev v rame in v vrat, da mi je olesenel in sem ga odrevenelega komajda zmoget sukati, čutil sem ga v sklepih in kosteh, trgal me je in me žgal, da je bilo zoprno.

Zoprno in ogabno.

Oni pa so se smejali, ko so prihajali posamič v sobo ali v parih, mi ponujali roko in niso slutili — mislim, da najbrž niso — kako me trga čas, prav cefra, kito za kito, da sem komaj obračal lice zdaj sem, zdaj tja in delal bedasto prijazen obraz s tako muko, da me je Dora sumljivo sunila pod rebra in siknila: No, veš kaj, viš ga no! in me zadržala zadnji hip, da nisem bruhnil v bedasto režanje. Potem nisem časa niti omenil. Raje ne.

Tako težko prenašaš kaj takega, zlasti še, ker v delovni sobi potem kar ni maral izginiti.

Zato bi rad dopovedal Dori, da je čisto nepotrebno, ker se vznemirja, če postojim kdaj pa kdaj na obali pri mrežah, saj bova še tako in tako prezgodnja. Seveda tega nisem storil in sem krotil režanje še na poti domov in se umiril šele tedaj, ko so mi med prsti spet stekle neskončne številke in črte, odrevenelost in togost je jela odjenjavati, tako da sem brez bolečine lahko pogledal med delom tudi na strop, čisto tja v kot, kjer je bilo zmerom skoraj mračno, zaradi oken, ki niso postavljena ravno najbolj pametno. Tam v najgloblji vrečici teme je bila skrita tista pajčevina, ki je Dorino omelo ni iztaknilo in sem jo gledal lahko, kakor dolgo sem jo hotel. Tu čas ni pomenil nič, kajti bila je lepa, izredno lepa.

Včasih še slišal nisem, da je vstopila Dora in mi pogledala čez ramo. Na črte in številke se ni spoznala nikoli, v sebi sem čutil silovito zadovoljstvo, ker sem jo pretental, kajti lahko sem zrl naravnost v pajčevino, ona pa tega še slutila ni, vlekkel sem jo za nos, zelo neprijetno ljubek nos ima, ampak meni se je zdelo, da je vsak dan daljši, kadar stopi potihoma za moj hrbet in mi zre čez ramo, ne sluteč, da nisem naredil še nič ta dan, še prav nič, da morda sploh nikoli ne bom naredil ničesar, nalašč ne, ona pa ni sposobna zaslutiti resnice, šel sem se z njo slepe miši, čeprav sem potem vendarle naredil to pa ono, da bi si pridobil čas in bi jo lahko še naprej vlekkel za nos, se imenitno zabaval in se požvižgal na čas, na ta njen dragoceni čas, ki prinaša tako lepe denarce, dragec, kaj na to ne misliš, ne boš nikoli dokončal, pa že toliko dragocenega časa si porabil in name nič ne misliš!

Ko bi slutila, koliko časa porabim prav zato, ker mislim nanjo. Kakšen užitek tik pred prvo strelno sovražnikovo črto hoditi sem in tja, se tam tako rekoč sprehajati, zreti v pajkovo mrežo in vedeti, da je samo tvoja, pribežališče, oddih, zaščitnica, prijateljica, zaveznica in zavetje!

Potem je Dora zavzdihnila, me potrepljala po rami in ponovila, Lej ga, no, viš! in spet sva ostala z mrežo sama.

Ura v nasprotnem kotu je tiktakala, toda nisem je slišal. Zame ni odbijala časa, pritiktakovala mi je občutek, da čas ni zapravljen, pač pa uporab-

ljen kar se da koristno. Nisem prižgal luči, kadar je padel mrak, pač pa sem strmel skozi šipo na vrt. Vedel sem, da zelo pametno izrabljam čas, da res nekaj počenjam, ko gledam pajčevino in pozneje, v trdi temi ali v ranem jutru, roso, ki se svetlika na travi.

Pajkove mreže so se preselile večkrat na vrt in potem sta se rosa in pajčevina združili, rosa se je srebrno lesketala na drobni mreži. Ampak zakaj ni več rose?

Sploh ju več ne ujamem, pajčevine in rose.

Nekajkrat, tedaj, sem ju pa lahko redno ujel. Zatekel sem ju skupaj, prav ljubeznivo.

Zadnjikrat, kdo ve koliko časa je od takrat, sem jih ujel brez glave, bilo je vse polno ros brez glave, mar so jim posekali glave? Polzele so utrujeno po listju navzdol in vedel sem, da umirajo.

Toda od takrat je že preteklo precej časa, takrat se sonce še ni tako bleščalo dan na dan.

Zdajle sem naredil vselej pol koraka manj, ker sem slednjega raztegnil in morda sem ujel čas. Če sem si prihranil štiri korake, sem ga zares, saj znese pri peti hoji z vrčem, ki moraš nanj paziti, da ga ne nagneš ali preliješ vodo kako drugače, natanko spet eno hojo. Je potemtakem današnji dan uspešen?

Kljub izgubljenim minutam davi zaradi tistega dečka, tujega in neznanega dečka, sem vse nadomestil.

O tem sem trdno prepričan.

Potemtakem Dora nikoli ni imela prav, ko je trdila, da zapravljam po nepotrebnem čas. Da ga tako rekoč mečem stran.

Če samo pomislim, kako je pričakovala, da bom popisal vse tiste strani, vse tiste grmade pol papirja. Jaz pa sem zrl v kot in sem čečkal nekaj brez prave zveze in se ji posmihal. Pajek pa je pritekkel na rob pajčevine, kot bi mi hotel namigniti, da drži z mano. Ne, čisto zares, deček zjutraj je bil koristen.

Dora ne bi bila tega mnenja. Zanj je vselej premalo koristno, kar terja prazen čas.

Ura je venomer tiktakala, moja zapestna ura je tiho poganjala čas, pajek v mreži je tekal iz enega konca mreže v drugega in meril čas, toda Dora časa ni doumela.

Dobro vem in čutim, da nisem zapravil nobene minute, tudi tedaj v sobi ne in ob mrežah ribičev ne in ko sem zrl v roso ne in sploh nikoli ne, le da je Dorin čas nekaj čisto drugega kot moj. To je tisto.

Sonce neverjetno trdovratno žge. Ko bi se zemlja spet vsaj enkrat temeljito napila, se namočila, da bi zmehčala. Potem bi vse te mreže razpok jele izginjati, vse bi se izenačilo, zemlja bi bila mehka in voljna in ne bilo bi mi treba skrbeti za te vrče in za to hojo iz jutra v večer in iz večera v jutro. Ne štel bi več korakov in jih preračunaval, da se prepričam, zapravljam čas ali ne.

Toda razpokano zemljo je treba močiti.

Ne moreš biti miren, dokler je ne napojiš, dokler ni na presečiščih tista značilna temna lisa, ki zgovorno dokazuje, da se je zemlja napila, da je vlaga zares notri.

Ne moreš biti miren, še manj priseben, kadar opaziš, da so robovi razpoklin nakrhani, da se bodo vsak hip začeli krušiti, ker so se čisto presušili.

Mislím, da je bilo najhuje, ko nekega dne ni bilo več mreže in ne pajka, kot tedaj, ko je začela polzeti rosa brez glave po listju. Čisto znenada pajčevine ni bilo več. Prejšnjega dne je še bila, tam kot vedno, s pajkom in izsušenimi ostanki muh, pajek je vedro tekal sem in tja in noter in ven, kot bi me hodil opazovat, čeprav mislim, da mu ni bilo mar, kaj nasploh počenjam, ker je bil star in miren pajek, ki je bil zadovoljen, če ga puste na miru v njegovi mreži. Zavidal sem mu, kdaj pa kdaj. Bil je varno spravljen in ves ljubi dan je moral narediti samo tiste svoje korake, pregledati niti, jih okrepiti ali popraviti, štel je prave razdalje in drobil, kajti bolj je drobil kot korakal, saj se ve, pajki imajo hojo posebne vrste. Nič ga ni težilo, hodil je noter in ven lahkotno, sproščeno, najsi je že bil posel zanj ali ne, ni čutil teže časa, namrgodene težke pesti, ki leži za vratom in bije udarce, da ti odzvanja v globini možganov.

Seveda pajki nasploh ne slišijo ure, bi rekel, toda njihov občutek za čas je lahkoten, ni nobeno breme.

In Dora sploh ni verjela, ko sem ji dopovedoval, da me čas teži kot težka butara na tilniku, da vrta v sence, v tilnik, možgane. In tistega dne, ko ni bilo več ne pajka in ne njegove lepe pajčevine, je zasekalo natanko pod levo oko in udarilo skozi glavo, skozi lobanjo in sedlo nekam med bobniče.

Menda je bilo to tisti dan, ko je Dora izgubila potrpljenje z menoj, ker še nisem potegnil vseh črt in napisal vseh števil. Bil je tedaj zategadelj, ker je pajek končno dodelal svojo mrežo. Bila je že tako in tako brezhibna, umetelna mreža, kajti pajek je bil star mojster, učil se je lepo počasi, po malem sem mu zavidal, rad bi znal sam izdelovati kaj takega, toda to so bile samo prijazne sanje in nič več, delo me je čakalo in Dorina ljubezniva roka pa ljubek nosek, ki se je drgnil ob moj vrat. Potrebovala je denar.

Kajpak, to je bilo tisto. Denar.

Dora se nikoli ne bo dala prepričati, da ne smeš ljubiti denarja kot na primer živo bitje. Ali drevo; ali roso. Ampak ona uživa v tem, da šelesti z bankovci, da jih razmetava. In pri vsem tem denar sploh ni lep. Prav gnusilo se mi je vselej, kadar sem ga vlekel iz listnice in ga izročal Dori, modrega, zelenega, rdečega, nekam preveč mastnega in obrabljenega, kar spolzkega.

Toda Dora je bila srečna samo v takih trenutkih. Pozabila se je celo porogati iz mojega obraza, ki je izražal gnus.

Da, sicer pa se spominjam, da je prav v enem takih dni izginila pajčevina. Najprej sem izročil Dori denar, potem pa sem v svoji sobi opazil, da se je nekaj predrugačilo. In končno sem z grozo spoznal, da je nekdo ometel vse stene in jih prebelil.

To je bilo takrat, če me spomin ne vara, ko sem prvič opazil suho zemljo in roso, ki je s poslednjimi močmi polzela na tla.

Lahko bi dečku zjutraj povedal kaj prijaznega, na primer to, da so mreže, ki jih pletejo urni prsti, zelo lepe. Da bi lahko pobegnila na obalo gledat, kako rastejo spod prstov. Bi razumel? Je bil zadosti star?

Videti je, da se je temna lisa pobelila. Torej še ni zadosti vode. Toda če grem še po en vrč, bo to spet pet korakov, kolikor sem si jih pravkar prihranil. Ne bo to razmetavanje časa? Potem ga nisem prav nič ujel, pač pa se mi je izmuznil, tako da bi ga moral spet nadomestiti. Le kaj naj naredim, ko pa se robovi že grdo sušijo in se že krušijo, sipek prah teče v drobnih curkih na dno razpoke, čeprav bo kmalu noč in se doslej to še ni do-gajalo.

Kaj naj storim?

Zemlja brez dvoma trpi, ker tako poka na vseh koncih in krajih. Kako to, da doslej ni bilo še nikogar razen tega dečka? Za mrežo je dovolj pro-stora, če hočeš postati in se kaj pomeniti.

Morebiti nikomur, razen temu dečku, mreža ni všeč, kakor je meni, pa zato ni nikogar. Ali pa nihče ne utegne. Samo midva z dečkom se znava ustaviti. Ker ljubiva nezasopljene korake, mirne in zanesljive, brez naglice. Kakšna škoda, da je odšel kar tako in sploh ne vem, se še utegne kdaj vrniti ali ne.

Mar bi se moral?

Bil je natanko tak, da bi se moral, če kaj vem o tem.

Da, nebo je zdaj popolnoma brez oblaka. Moral se bom upreti času in opraviti svojo dolžnost. Dva vrča bosta morda pomagala. Preprosto zamol-čal ju bom, ne bom štel korakov, ne bom se trudil s časom, ne bom ga uskla-diščil, da bi Dora vse preverila.

Seveda je deček bil poln čas. Dori navkljub si upam to trditi. Kajti zanjo bi bil prazen čas, najsi bi ji dopovedoval še tako odločno, da se moti.

Pa če vrinem še vrč ali dva, kaj zato. Naj bo zemlja ponoči hladna, kot mora biti in kar je tako prijetno. Položiš čelo nanjo in veš, da te hladi in da si varen kot v materinem naročju. Če pritisneš oči na robove razpoklin, zaveje iz globine, kamor se je odtekla voda, mir, gre skozi in te zaziblje v prijetnost, v kateri trdno skleneš, da boš jutri rešil zemljo in jo zalival tako dolgo, da boš napolnil vse razpoke, jih zravnal, šel iskat tistega dečka pred mrežo, šel gledat prste, ki pletejo nove mreže na obali in boš pomežiknil v sonce, da se bo skrilo za oblak.

Samo bolje bo začeti zalivati z levo roko, morda se voda ne bo prelila.